

ποτόμως εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ ἐκτελεστοῦ τῶν ἀποφάσεων τῆς δικαιοσύνης, λέγων·

— Μάλιστα, μάλιστα, σὲ συγχωρῶ.

Ὁ δῆμιος ἠρώτησεν ἔπειτα αὐτὸν ἐὰν ἐγίνωσκε τίς ἦτο καὶ διατί ἦλθε.

— Εἰκάζω, ἀπεκρίθη ὁ Ὀλίβα, εἶσαι ὁ δῆμιος, ἡ ψυχὴ τοῦ νόμου.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐκάθησε, καὶ ὁ δῆμιος τὸν ἐνέδυσε τὸ φόρεμα τῶν καταδίκων. Ἐν ᾧ δὲ τὸ ὄρολόγιον τῆς φυλακῆς ἐσήμαινε τὴν ὀγδόην ὥραν, ἐξεκίνησεν ἡ συνοδία.

Ὁ Ὀλίβα μετὰ ἡρεμίας ὑπερβαλλούσης κατέβη μόνος τὴν κλίμακα τῆς φυλακῆς χαιρετίζων μετ' ἀγάπης τὸν τε διευθυντὴν καὶ τὸν ἐπιστάτην τῶν φυλακῶν, ἐν ᾧ οἱ νεοὶ τῶν ἐν τῇ φυλακῇ κρατουμένων ἔψαλλον ἐν κατανύξει τὸ χαιρετὸν πρὸς τὸν ἀπερχόμενον σύντροφόν των.

Μισθωτὴ ἄμαξα ἵστατο παρὰ τὴν πύλην τῆς φυλακῆς. Ἄνευ δὲ τινος βοηθοῦ ὁ Ὀλίβα ἀνέβη καὶ ἐκάθησε παρακαθίσαντος καὶ τινος ἱερέως.

Ἐκατέρωθεν τῆς ἀμάξης ἐβάδιζον τὰ μέλη τῆς Ἀδελφότητος τῆς Εἰρήνης καὶ τοῦ Ἐλλέου, καὶ ὁ ἱατρός τῶν φυλακῶν, πάντες μετὰ λαμπάδων ἀνημμένων, ἡγουμένου τοῦ σταυροῦ καὶ τῆς σημαίας τῆς Ἀδελφότητος.

Τὸ πλῆθος πυκνὸν καὶ συνωθούμενον ἀπὸ τῆς φυλακῆς μέχρι τῆς πλατείας ἔβη τὸ ἱκρίωμα, ἔθεάτο μετὰ βαθυτάτης σιωπῆς τὴν τελετὴν. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ Ὀλίβα ἐλάλησεν ὀλίγον, ἐπανειλημμένως δὲ ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ὄμου τοῦ ἱερέως, οὗ ἠκροῶτο τὰς γλυκυτάτας παραμυθίας τῆς χριστιανικῆς θρησκείας.

Φθὰς πρὸ τοῦ ἱκρίωματος ὁ Ὀλίβα ἀνέβη τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος μετὰ πολλῆς ἀταραξίας ὡς ὅτε πρὸ ὀλίγου ὥρας ἀνέβη καὶ τῆς ἀμάξης τὴν βαθμίδα.

Μετὰ πολλῆς δὲ καρτερίας καὶ ἄνευ τινὸς κομπασμοῦ ὁ Ὀλίβα Μογγάζη παρεδόθη εἰς χεῖρας τοῦ δημίου καὶ τῇ ὀγδόῃ ὥρᾳ καὶ τεσσαράκοντα λεπτὰ παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν Θεόν.

Μέχρι δὲ τῆς ἐσπέρας τὸ πτώμα του ἔμεινε ἐκτεθειμένον ἐπὶ τοῦ ἱκρίωματος. Περὶ δὲ λύχνων ἀφᾶς ἐλύθη ἀπὸ τοῦ πασσάλου καὶ ἐκομίσθη εἰς τὸ Νεκροταφεῖον τὸ φέροτρον τὸ περιέχον τὸ λειψανόν του, περιστοιχιζόμενον ὑπὸ μελανειμονουσῶν καὶ λαμπάδωφορουσῶν γραιῶν.

Ἄξιον περιεργίας νομίζομεν νὰ περιγράψωμεν εἰς τοὺς ἀναγνώστας τῆς Ἐστίας πῶς ἐκτελεῖται ὁ στραγγαλισμὸς, ἐν χρῆσει ὧν τὴν σήμερον ἐν Ἰσπανίᾳ, Πορτογαλίᾳ καὶ ἐν τισὶ τῶν ἀποικιῶν.

Τὸ ἱκρίωμα σύγκειται ἐκ σανιδώματος εἰς ὃ ἀναβαίνουν διὰ κλίμακος ἐχούσης πολλὰς βαθμίδας. Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τοῦ σανιδώματος ὑφύεται πάσσαλος καὶ ἐπ' αὐτοῦ σανὶς τῆς ὑψικατόμετρα ἀπέχουσα ἀπὸ τοῦ ἐδάφους, ἐφ' ἧς κάθεται ὁ καταδίκος. Ὀλίγον δὲ ὑψηλότερα ὑπάρχει

κλοιὸς σιδηροῦς ἀνοιγόμενος καὶ κλειόμενος διὰ σφηνίσκου. Ὅπισθεν δὲ τοῦ πασσάλου ὑπάρχει τροχὸς κατὰ τὸ αὐτὸ καὶ ὁ κλοιὸς ὕψος καὶ διά τινος ἑλικὸς συσφίγγεται καὶ χαλαταί. Ὁ δὲ καταδίκος ἐνδεδυμένος ποδήρη μέλανα χιτῶνα καὶ φορῶν σκουῖνον μέγαν τοῦ αὐτοῦ χρώματος μετὰ σταυροῦ λευκοῦ, κάθεται ἐπὶ τῆς σανίδος καὶ ὁ δῆμιος προσαρμόζει τὸν τράχηλον αὐτοῦ ἐν τῷ σιδηρῷ κλοιῷ ὃν εὐθὺς κλείει διὰ τοῦ σφηνίσκου. Δοθέντος δὲ σημείου καλύπτεται τὸ πρόσωπον τοῦ καταδίκου διὰ μέλανος ὑφάσματος, ἔπειτα δὲ ὁ δῆμιος ἰστάμενος ὀπίσω τοῦ πασσάλου περιστρέφει δις ἢ τρίς τὸν τροχόν, καὶ ὁ κλοιὸς προσεγγίζων εἰς τὸν πάσσαλον στραγγαλίζει τὸν καταδίκον. **Φ

ΜΑΝΤΗΛΙΑ . . . ΔΙΔΑΚΤΙΚΑ

Ὁ ἐπὶ τῶν στρατιωτικῶν ὑπουργὸς τῆς Γαλλίας πρὸ τινος εἶχεν ὄρσει ἵνα δοθῶσιν εἰς τὸν στρατὸν μαντήλια ἐφ' ὧν εἶνε ἐντετυπωμένος ὁ χάρτης τῆς Γαλλίας καὶ τῶν γαλλικῶν ἀποικιῶν. Ἡδὴ δὲ εἰσῆχθησαν καὶ ἄλλου εἶδους μαντήλια . . . διδακτικὰ ὀνομαζόμενα, περιέχοντα πάσας τὰς ὁδηγίας τοῦ ὀπλισμοῦ, τῶν ἀποσκευῶν, τῶν στρατιωτικῶν ἀσκήσεων κτλ. κτλ. Σημειωτέον δ' ὅτι τοιαῦτα μαντήλια πρῶτη εἰσῆγαγεν εἰς τὸν στρατὸν τῆς Ἰσπανίας παραλαβοῦσα τὸ δείγμα αὐτῶν ἀπὸ τῆς τελευταίας παγκοσμίου ἐκθέσεως. Κυρία Σ*

Γινῶμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δουκὸς

ΔΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ

[Μετὰφρασις Γ. Ζωγιοῦ.]

233.

Πολλὰ τὰ πένθη κρύπτουσιν ὑποκρίσεως εἶδη. Καὶ οὗτος μὲν θρηνεῖ δῆθεν τὴν ἀπώλειαν ἀγαπτοῦ προσώπου, ἐν ᾧ κυρίως κλαίει ἑαυτὸν, καὶ λυπεῖται, διότι ἀπέβαλε τοῦ ἀποθανόντος τὴν εὐνοίαν· κλαίει τὴν ἐλάττωσιν τῆς εὐδαιμονίας καὶ τῶν ἡδονῶν αὐτοῦ· κλαίει τὴν ἐκπτώσιν τῆς ἀξίας αὐτοῦ. Ἐν ἄλλοις δὲ ἡλαδὴ λόγοις, τὰ τῶν τοιούτων θρήνων δάκρυα ρέουσι πρὸς τιμὴν μὲν τῶν νεκρῶν, χάριν δὲ τῶν ζώντων. Ὀνομάζω δὲ τὸ πένθος αὐτὸ ὑποκρίσεως εἶδος, διότι οἱ πενθοῦντες ἐξαπατῶσιν ἑαυτούς. Ὑπάρχει δὲ καὶ ἄλλη τοιαύτης φύσεως ὑπόκρισις, οὐχὶ ὅμως τοσοῦτον ἀθῶα, ὅσον ἡ προειρημένη, διότι ὅλον αὐτὴ τὸν κόσμον πλανᾷ. Εἰς τοῦτο δὲ τοῦ πένθους τὸ εἶδος ὑπάγονται οἱ θρηνεῦντες δόξαν λύπης ζηλωτῆς καὶ ἀγρηράτου. Καὶ ὁ μὲν χρόνος, ὃ τὰ πάντα ἀναλίσκων, τὴν πραγματικὴν αὐτῶν καταπαύων λύπην, παρέρχεται, αὐτοὶ δὲ ἐπιμένοντες κλαίοντες, ὀδυρόμενοι, ἀναστενάζοντες. Ἀναλαμβάνουσι δὲ σχῆμα πένθιμον καὶ παντὶ τρόπῳ ἀσχολοῦνται εἰς τὸ νὰ πείσωσι τοὺς ἀνθρώπους, ὅτι τὸ πένθος αὐτῶν θέλει διαρκέσει μέχρι τέλους τῆς ζωῆς αὐ-